

Les autores i autors d'Asterisc Agents han triat un fragment d'alguna de les seves obres amb la voluntat de fer més passadors aquests dies de reclusió forçada.

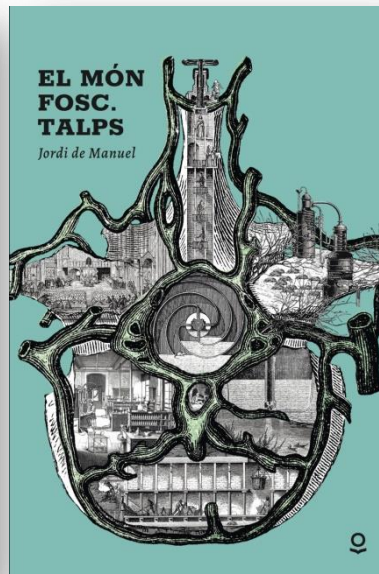
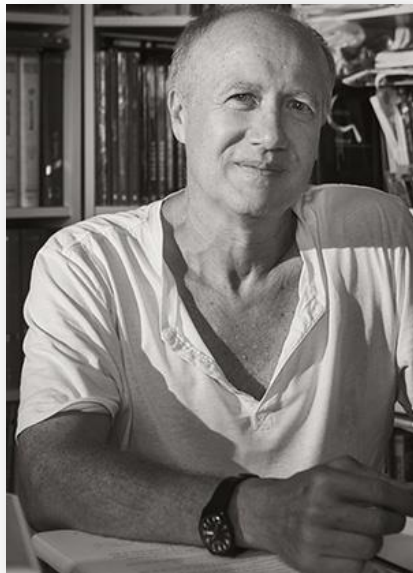
#Asteriscsquedaacasa
#Cadadiaunfragment

Jordi de Manuel, *El món fosc. Talps*
(jollibre, 2018)

EN PARAULES DE L'AUTOR:

“Escric ciència-ficció per transgredir la realitat i traslladar els lectors a altres móns (la ficció sempre ha de superar la realitat). *El món fosc. Talps* és una novel·la amb un món on els humans viuen confinats sota terra. En aquestes pàgines hi ha destacats dos fragments relacionats amb la distòpia que vivim.”

Jordi de Manuel

—Què vols dir? —va preguntar el Lucas.

—El punt vermell correspon a la nostra situació a Edàfia. —Va posar un dit sobre el punt roig.— Fixeu-vos: aquí hi ha la Magister VII, i aquí, el forat on visc. —Va desplaçar el dit cap a diferents punts del mapa.

De sobte, la cara plana del cub va començar a fer pampalugues que es van estendre a la cara adjacent, on va aparèixer un mapa nou.

—Ens indica cap on hem d'anar! —exclamà l'Edgar.

—A Talpònia —va assegurar la Zoe—. Al lloc on se celebra el Dia del Talp.

63

L'Eva Edenson es va llevar d'hora, havia dormit poc i se sentia inquieta. En sortir del vaporitzador, mentre s'eixugava els cabells —les tonalitats daurades dels quals quedaven emmascarades quan estaven mullats—, va obrir en un marge del mirall una pantalla menuda amb l'agenda del dia. A primera hora del matí tenia una reunió amb el ministre d'Alimentació; una infecció vírica s'havia escampat per algunes granges de la regió meridional d'Edàfia. La notícia encara no havia transcendit als mitjans, però calia posar en quarantena les granges afectades i enviar un equip del Ministeri per identificar el virus, descartar que no fos la temible grip talpina i determinar el focus de la infecció abans que aquesta es propagués perillosament. Un sol talp infectat podia estendre la malaltia a altres granges i convertir-la en una epidèmia de conseqüències catastròfiques. Volia repassar, abans de la reunió, quin era el protocol en aquests casos.

Encara no s'havia acabat de vestir que va rebre un missatge pel canal d'emergència. Quan va veure la cara del general Melgar a la pantalla, el cor li va fer un salt dins el pit. Es va passar els dits pels cabells, va aconseguir asserenar-se i va obrir la comunicació:

—Bon dia, excel·lència. Perdoni que la molesti tan aviat. —La veu del militar era greu.— Només és per comunicar-li que el professor Brigs ha desaparegut.

64 —Perdoni, general, vol dir que ja l'han fet desaparèixer?

—He fet un ús erroni de les paraules, presidenta, disculpi'm de nou. Volia dir que quan l'hem anat a buscar aquesta matinada, ja no era al seu forat i ha esborrat tots els rastres de la fugida.

L'Eva Edenson va experimentar un sentiment d'al·lujament inesperat.

—Han cursat l'ordre de cerca? Necessiten que signi res més?

—No cal, excel·lència, fa hores que hem cursat l'ordre i la cerca està en marxa. —El militar va arrufar les celles.— No crec que tardem gaire a capturar-lo.

—Mantingui-me'n informada, general —va ordenar abans de tallar la comunicació.

El Boris Gaunar, endormiscat, era just rere seu grasant-se el cap. Havia sentit, involuntàriament, tota la conversa. Ella va començar explicar-li la reunió que havia mantingut amb el general Melgar i el patriarca Gorg. Ell li va posar un dit als llavis fent-li entendre que no era convenient per a ningú que ell en conegués cap detall.

—Vull compartir-ho amb tu, Boris. Necessito explicar-t'ho. —Ell va mirar durant uns quants segons els ulls de la dona i va assentir amb el cap.

Les paraules d'ella l'anaven desvetllant. L'home li va agafar una mà i la va fer seure al costat seu. Només quan ella va acabar el relat ell es va atrevir a parlar:

—Com et sents després d'haver signat l'ordre?

—Malament, però amb la certesa d'haver fet el que calia per protegir el nostre món.

Ell no sabia exactament de què parlava, es pensava que es referia a protegir la societat dels robots, però ella no podia explicar-li què hi havia realment en joc, què hi havia al darrere de tot. Era un secret d'estat que molt poca gent coneixia. Gaunar li va agafar una mà i va intentar descarregar-la del sentiment de culpa que ella pogués tenir:

—Si troben aquest home i el fan desaparèixer, i algun cop s'arriba a saber, tu no en seràs responsable —va dir l'emopsicòleg.

—Sí que ho seré, i tant. —Ella va deixar anar la mà de l'home.— Sobretot en això consisteix ser presidenta d'una República: a ser responsable de tots els ciutadans i de cada acte del Govern que els afecta, per petits que semblin.

—La justícia mai no et condemnaria.

Es va fer un silenci estrany. Només se sentia la respiració profunda d'ella.

—És clar que no em condemnaria —digué l'Eva Edenson amb un deix d'ironia i un somriure amarg—.

Els jutges els hem nomenat nosaltres, controlem la justícia, però la meva consciència, més tard o més d'hora, també em jutjarà..., i aleshores no hi haurà cap trampa que m'absolgui.

66 *Per primer cop, des que vam començar a preparar la travessia, tinc la sensació que correm perill. Tinc el pressentiment que al professor Brigs li ha passat alguna cosa. I no crec que sigui res de bo. Des que el conec, i d'això fa la tira de cursos, mai no havia estat malalt. És massa casualitat.*

La meua vida ha canviat des que vaig trobar el Rubik. Estic segur que el robot amaga un secret important i que no ha anat a caure a les meves mans per casualitat..., i és que jo no hi crec, en les casualitats, però cal que aprofiti aquesta oportunitat que el destí m'ha posat davant.

Convèncer la Duna perquè no abandonés no ha estat fàcil i tampoc no ho ha estat establir què faria cadascú per preparar l'expedició. Sabem que és perillós, tots tenim una funció i tots som necessaris. Tenim una mena de pacte, un acord que no hem escrit enlloc, però sé que ningú no trairà els altres.

Demà, tot just quan s'encenguin els primers raigs de llum als passadissos del districte, marxarem a les celebracions del Dia del Talp i és allà on tot començarà.

El pare m'hi va dur quan encara era un nen. Allà vaig veure molts nois i noies més grans que jo..., més o menys de l'edat que tinc ara. Mai no n'havia vist tants i llavors no vaig entendre per què hi anaven. Ara sí, que ho entenc. A les celebracions hi haurà molta, moltíssima gent com nosaltres i, si algú ens segueix o ens vol vigilar, no ho tindrà gens fàcil.

Si vols més informació sobre en **Jordi de Manuel** i la seva obra,
pots visitar [el seu perfil](#) a la web d'**Asterisc Agents**.

Per saber-ne més:

@: info@asteriscagents.com

WEB: www.asteriscagents.com

TW & IG: [@asterisc_ag](#)